

gen, en offentlig støtte til at løse et boligsocialt problem.

Det betyder, at det er naturligt, at man fra offentligt hold, når man vil løse problemer af den her karakter – hvilket jeg synes er meget rimeligt at man begynder at tage fat i i forhold til ghetto problemer – må tåle, at man er underlagt muligheden for, at der kan ske ændringer i forudsætningerne. Det er det, der er meget væsentligt, og det er det, der adskiller dette forslag fra ændringerne af anvisningen i det almene boligbyggeri.

Nu kan jeg se, at min røde lampe lyser, men jeg er sikker på, at hr. Keld Albrechtsen vil vende tilbage, og så kan jeg uddybe mit svar i næste omgang.

Formanden:

Det gør han ikke. Så det er tak til fru Inge-Lene Ebdrup. Og så er det fru Lissa Mathiasen som ordfører.

Lissa Mathiasen (S):

Det er korrekt, som det allerede er blevet sagt, at det her også er et forslag, som vi har set før, men sådan set synes jeg ikke, at Enhedslisten skal kritiseres for det, for det er jo ikke blevet dårligere af at være blevet genfremsat. Nu var det måske et lidt dårligt tidspunkt, da vi havde det til debat sidst den 1. juni. Der var ikke så mange muligheder for at få noget vedtaget. Det var lidt sent på sæsonen.

Men der var faktisk noget andet, som beklageligvis dermed også kom til at gå lidt i glemmebogen, og som vi i hvert fald ikke synes bør gå i glemmebogen. Umiddelbart før det her forslag kom til debat, var der fra Ugebrevet A4 kommet en meget klar, kontant analyse af, hvordan beboersammensætningen så ud, og hvordan beboersammensætningen havde udviklet sig igennem de sidste 20 år; en analyse, som måske ikke kommer så meget bag på nogle af os i hvert fald, men som tegner et meget uhyggeligt billede af, at flere og flere af de mennesker, som har sociale problemer, rent faktisk flytter væk fra den private udlejningsmasse og havner ovre i den almene boligsektor.

Det vil altså sige, at man rent faktisk kommer til at belaste den almene boligsektor med større og større problemer for hvert år, der går. Det bliver meget klart konstateret i den undersøgelse.

Hvis der skal være lidt logik i det, regeringen og fru Inge-Lene Ebdrup siger, så må man forvente, at regeringen med sit eget udspil til, hvor-

dan man vil løse ghetto problemer og sociale problemer – når vi nu har Ugebrevet A4's undersøgelse – netop vil tage fat og sige: Vi bliver altså nødt til også at turde tage andre redskaber i anvendelse, hvis det her overhovedet skal lykkes.

Vi løser jo ikke noget ved bare at sige, at vi nu stuver endnu flere over i den almene sektor. Vi løser heller ikke, som hr. Keld Albrechtsen siger, de boligsociale problemer ved at forbigå nogle på ventelisten. Hvor skal de flytte hen? De bliver flyttet hen et andet sted i den almene sektor, som så dér skal løfte opgaven.

Jeg synes egentlig, at det er fantastisk fattigt – lidt sølle – at regeringen ikke for længe siden har villet forholde sig til de her problemer eller har villet komme med nogle konkrete bud på det.

Det er blevet sagt, og jeg ved også, at jeg er en af dem, der har sagt det mange gange selv: Vi så gerne, at vi kunne have fået nogle aftaler med de private udlejere. Vi så gerne, at man af frivillighedens vej havde kunnet komme til rette med udlejerne.

Men vi må også konstatere, at de sidste, jeg ved ikke hvor mange boligministre har sagt det, og det, der vel egentlig er blevet sagt undervejs, er, at vi nok er ved at nå en løsning, og at vi tror på, at den er lige om hjørnet.

Hver gang har vi så sagt: O.k., så lad os vente på, at den løsningsmodel kommer. Vi må konstatere, at uanset hvor tålmodige vi har været, og hvor lang tid der er gået, så er der altså ikke undervejs kommet nogen form for løsning.

Kl. 18.10

Så har vi prøvet, om vi kunne finde en løsning ved at betale udlejerne for at acceptere, at de skulle sælge deres anvisningsret midlertidigt. End ikke det har udlejerne villet medvirke til, i hvert fald ikke i nogen grad, der har flyttet på noget. Derfor mener jeg egentlig, vi er i den situation – det sagde jeg også sidste gang, vi diskuterede det her – hvor vi er nødt til at sige: Jamen så er der kun én vej, og det er, at de private udlejere må medvirke på lige fod med den almene sektor, og så må der lovgives om det. Det er ikke den rareste vej, det har jeg sagt tidligere, og det vil jeg også gerne pointere. Vi synes ikke, det er den rareste vej, men det er åbenbart den eneste metode. Den almene sektor hverken kan eller skal løse problemerne – og jeg lægger nemlig vægt på at sige, at de hverken kan eller skal løse problemerne – for så får vi ikke den løsningsmodel, som jeg tror vi sådan set alle sammen gerne vil have, og det er at få nogle boligområder, som